

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirken – nummer fjorten

Jeff Pippenger

2025-12-20

Tallet fjorten

Historien om «Guds underfulle gjerninger» fremstilles også ved det profetiske spørsmålet «hvor lenge». Historien som fremstilles ved disse to, og mange andre symboler, fremstiller beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. I denne perioden pågår det en strid om det sanne og de mange andre falske budskapene om senregnet. Det finnes bare ett ekte budskap om senregnet. Handlingslinjen i den hellige historien, hvor Gud utfører sine underfulle gjerninger, er plassert innenfor rammen av Joels bok, hvor «den nye vin» blir avskåret fra den ene klassen mens den blir utøst over den andre klassen.

Det finnes noen kontraster i Joels bok som må legges merke til. Roten i ordet «lignelse» betyr «å sette ved siden av» og innebærer i seg selv en kontrast mellom to klasser. Vi har tidligere berørt noen av «kontrastene» i Joels bok og påpekt at stolthetens krone, som bæres av drankerne som hersker over Jerusalem, står i kontrast til dem som bærer herlighetens krone. Vi har ennå ikke vist hvordan gledes-symbolet er det motsatte, men et motstykke til det å bli til skamme, men det er det, og det har vi til hensikt å vise. Emnet om alfa og omega finnes også i Joels bok, og det prinsippet at det første illustrerer det siste, blir også bekreftet av Peters to taler i Apostlenes gjerninger.

Apostlenes gjerninger kapittel to finner sted på pinse ved den tredje time (kl. 9 om morgenen), og kapittel tre ved den niende time (kl. 3 om ettermiddagen), tiden for kveldsofferet. I Apostlenes gjerninger 2 blir budskapet Peter forkynner fremført i øvresalen i en privat bolig, men hans preken i kapittel 3 blir holdt i tempelet. De er knyttet sammen ved kallet til omvendelse i begge samlingene. Det samme budskapet, to geografiske steder som representerer symbolet på en dobling innenfor pinsebudskapet, som er delt mellom forgården og tempelet. I Åpenbaringen 11 blir Johannes bedt om å måle tempelet, men å la forgården være, for den var gitt til hedningene.

Og det ble gitt meg et rør lik en stav; og engelen sto der og sa: Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården som er utenfor templet, skal du holde utenfor og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:1, 2.

Slik viser fordoblingen av de to prekenene og delingen av de to prekenenes sted at det finnes to tilhørerskarer for senregnet i Joels bok. Den ene tilhørerskaren er hedningene utenfor tempelet, og den andre er jødene i tempelet. I dommen over de levende blir Guds hus dømt først, og fra 11. september og frem til søndagsloven blir tempelet dømt, og fra søndagsloven og inntil menneskenes prøvetids avslutning blir hedningene dømt. Denne dommen finner sted under senregnet, som Peter viser til som fremstilt i Joels bok. Det som forgården (hedningene) og tempelet (Guds menighet) i den oppdelingen som er fremstilt i Apostlenes gjerninger kapittel to og tre representerte, er også

skillet i Joel mellom høstregnet og senregnet. Høstregnet kom ved 11. september og blir utøst mens Guds tempel blir dømt. Når den prosessen er fullført, blir senregnet utøst over hedningene i forgården.

Gled dere da, Sions barn, og fryd dere i Herren deres Gud; for han har gitt dere det første regnet i rett mål, og han lar regnet falle ned for dere, det første regnet og det sene regnet, i den første måned. Joel 2:23.

Det er ikke mitt anliggende her å fastslå det profetiske skillet mellom glede og det å bli til skamme, men verset sier til Guds folk at de skal «glede seg» på grunn av budskapet om sildigregnet. Budskapet om sildigregnet frembringer profetisk glede i Guds folk. Når det er sagt, er emnet om høstregnet eller det tidlige regnet, etterfulgt av sildigregnet, en illustrasjon av snublesteinen som ble satt til side og undret seg over. Symbolet på hjørnesteinen, som til slutt blir sluttsteinen, er det som er underfullt i både Guds og Hans folks øyne.

Den vidunderlige steinen representerer profetiens Alfa og Omega. Prinsippet om alfa og omega, med hensyn til profetisk anvendelse, blir gjentatte ganger identifisert av Alfa og Omega i Hans Ord, og Han er Ordet. Av denne grunn er det som er blitt åpenbart om dette prinsippet, blitt åpenbart for oss og våre barn til evig tid. Året 1863 er Bibelprofetiens toppstein, og det er toppsteinen i den tredje engels periode fra 1844 til 1863. 1844 var grunnsteinen, 1863 toppsteinen i den profetiske perioden. 1844 til 1863 er en fastsatt profetisk periode, like fastsatt som 538 til 1798. Det forhold at menneskeheten ikke kjenner noe som Gud har fastsatt, gjør ikke den ting ufastsatt!

Vi avsluttet den forrige artikkelen med følgende avsnitt.

«Det ble vist meg at hans forhold til Guds folk i noen henseender lignet Moses' forhold til Israel. Det var knurrere mot Moses under ugunstige forhold, og det har også vært knurrere mot ham.» Testimonies, bind 3, 85.

I 1863 representerte James White «i noen henseender» «Moses for Israel».

Tidsrommet fra 1844 til 1863 ble forbildliggjort i perioden fra utfrielsen ved Rødehavet til det første Kadesj. Det første Kadesj er alfa, og det andre Kadesj er omega — og dermed fremtrer to førtiårsperioder som leder til Kadesj, og begge endte i opprør.

Profetiens Ånd bringer overgangen over Rødehavet i samsvar med den store skuffelsen i 1844. Bibelen bringer overgangen over Rødehavet i samsvar med korset, og Søster White bekrefter at disiplenes skuffelse ved korset var et forbilde på den store skuffelsen i 1844. Det var Herrens vilje å gå direkte inn i Det lovede land, og det geografiske kjennetegnet på inngangen til Det lovede land var Jeriko, hvor arkeologene nettopp i denne andre uken av desember 2025 gravde frem det gamle Jeriko—for så til sin bestyrtelse å oppdage at de falne murene de fant der, alle hadde falt utover, ikke innover slik de alltid gjør under en beleiring. Under en oldtidsbeleiring ble murene slått ned og presset over mot innsiden. Slik var det ikke med Jeriko.

Da prestene blåste i basunene, satte folket i et rop. Og det skjedde da folket hørte lyden av basunen, og folket ropte med et stort rop, at muren falt sammen, så folket drog opp i byen, hver mann rett framfor seg, og de inntok byen. Josva 6:20.

Arkeologene fant også krukker med mat, noe som viser at da murene falt, var det ikke en langvarig beleiring. Det besvarte også et spørsmål blant arkeologene om hvorfor den bibelske beretningen om Jerikos fall omtaler at de gikk «opp» inn i Jeriko over en høyde eller rampe, som de nå vet ble dannet da murene falt utover.

Det første hinderet som varslet inngangen til det lovede land, var Jeriko, en by preget av innflytelse og rikdom. Jeriko er 1863, og Jeriko er et emne i bibelprofetien, ikke bare som en illustrasjon av søndagslovens tidsperiode, men også i forbindelse med sitt fall og sin gjenreisning. Jeriko hadde også sin egen særegne profetiske forbannelse uttalt over seg. Josva uttalte en forbannelse over den mannen som gjenoppbygde Jeriko, og identifiserte dermed at den mannen som gjenoppbygde Jeriko, ville miste sine yngste og eldste sønner under gjenoppbyggingen av den forbannede byen. Den ene sønnen skulle gå tapt ved leggingen av grunnvollen og den andre ved oppreisningen av porten. Denne profetien ble oppfylt, og beretningen om dens oppfyllelse er nedtegnet i Bibelen, noe som gjør Jeriko til et etablert bibelsk symbol.

Innenfor dens historiske undergang, og i dens profetiske forbannelse, etterfulgt av den historiske oppfyllelsen av denne profetien, finner vi tre vitner som taler om Jeriko i 1863. Alle disse tre vitnesbyrdene skal anvendes på 1863. Disse tre vitnene står sammen, slik som tre Moses-skikkelser står profetisk ved slutten av sine respektive førtiårsperioder. En av disse førtiårsperiodene er tydelig samordnet med millerittisk historie, og fastslår at alle tre fremstillingene av Moses ved slutten av hver førtiårsperiode er samordnet med historien om 1863—den tredje engels historie.

To av disse tre vitnesbyrdene om Moses' førti år ender ved Kadesj; den tredje avslutningen på de førti årene var Jordanelven, og avslutningen på den andre var Rødehavet. Avslutningen på de første førti årene var at Moses flyktet fra Egypt. Alle tre beskriver en flukt ut av Egypt til oppfyllelse av Abrahams profeti om fire hundre og tretti års trelldom i Egypt.

Moses' tre førtiårsperioder, hvis avslutninger (sluttstein) representerer et forbilde på utfrielse fra Egypt, var en oppfyllelse av Abrahams profeti om fangenskap i og utfrielse ut av det egyptiske slaveriet. Som den profeterte utfrier av Abrahams paktsløfte begynte Moses selv med å bli frelst opp av vannet, slik hans navn betyr. Deretter førte Moses Guds folk gjennom vannene i Rødehavet og siden til utfrielsens bredd, fremstilt ved Jordan-elven. Alfaen i Moses' liv var frelsen fra Nilens vann, og omega var den frelse som er fremstilt ved Jordan-elvens vann. Alfaen i Moses' liv, illustrert ved den erfaring som ble definert av hans navn og hans foreldre, idet de var gudfryktige foreldre, visste at barnet var dømt til døden, slik han førti år senere skulle være etter å ha drept egypteren. Som gudfryktige foreldre, som visste at deres sønn måtte frelses fra dødsdommen, gjorde de i stand for ham en ark, som gikk over fra den hebraiske verden til den egyptiske verden, likesom Moses ved slutten av førti år forlot den egyptiske verden for den hebraiske verden.

Moses gjentok Noahs historie i sin frelse fra vannet. Den aller første omtalen av Moses som «befrieren» i Abrahams paktprofeti om fire hundre og tretti år var en gjentakelse av historien der

Gud inngikk pakt med menneskeheten, og slik ble Abrahams paktprofeti om et utvalgt folk ført sammen med paktsløftet til hele menneskeheten. Dette identifiserer en dåp i overføringen av barnet Moses til faraos datter; for døden ble erkjent ved foreldrenes handling, begravelsen er framstilt ved arken på vannet, og oppstandelsen er faraos datter.

Moses' liv begynner med at Noahs arks dåp blir forbilledliggjort. Dette betyr da at tallet «8» fra begynnelsen av er forbundet med Moses, for roten til hans paktsforhold begynte med tallet «8» fra Noahs pakt, og hans gjerning var å innstifte omskjærelsens rite på den «åttende» dag. Han ble deretter prøvet, og han sviktet nettopp i denne riten. Moses' liv begynner med en dåp, og førti år senere kommer en død (på en egypter) som markerer punktet hvor den egyptiske Moses dør og blir strengt tatt en Abrahams sønn. Begynnelsen og avslutningen av Moses' første førti år er representert ved en dåp. Den første identifiserte en overgang fra hebreer til egypter, og den siste fra egypter til hebreer. Førti år etter dette fører Moses Guds folk gjennom Rødehavets dåp, på vei mot dåpen ved Jordan, som han aldri nådde.

Guds folk gikk under Josvas ledelse inn i det lovede land uten Moses, for han døde like før Jordanflodens dåp fant sted. Moses sa, og Peter gjentok det, at Herren din Gud skulle oppreise en profet lik Moses. Den profeten som Moses var et forbilde på, var Kristus, og Han begynte sitt verk nøyaktig der Moses sluttet. Han begynte sitt verk ved sin dåp, og den dåpen fant sted på nøyaktig det stedet hvor Josva døpte Israels folk i gammel tid da de krysset Jordan inn i det lovede land. Evangeliene opplyser oss om at Johannes døpte i Betabara, som er overfartsstedet, og betyr fergested.

Rødehavet er symbolet på Egypts opprør, og stadfester Moses' profetiske vitnesbyrd i denne linjen som sannhet. Nilen til Rødehavet (som undertiden kalles en elv) og videre til Jordan. Moses, som betyr «frelst opp av vannet», begynner og avslutter sitt vitnesbyrd ved utfrielsens vann, og hvert av disse vannene åpenbarer to klasser av tilbedere.

De første førti årene av Moses representerer den første engels budskap, og de andre førti årene er den andre engel, den tredje er den tredje. De tre englene har sine egne særegne profetiske kjennetegn, slik at alle tre budskapene er representert i det første budskapet. Vi har offentlig påvist dette fenomenet i årevis i forbindelse med de tre første kapitlene i Daniels bok.

Daniel fryktet Gud i kapittel én og nektet å spise den babylonske kosten, og Gud herliggjorde ham i den andre og kostholds- og synsprøven som fulgte, noe som førte til dommen og den tredje prøven utført av Nebukadnesar selv. Daniel kapittel én er den første engelen i Åpenbaringen fjorten, som forkynner: «Frykt Gud», «gi ham ære», slik Daniel gjorde i den andre kostholds- og synsprøven, for «dommens time» over Nebukadnesar er kommet.

De første førti årene av Moses' liv begynte fordi hans foreldre fryktet Gud. Da Faraos datter så arken i vannet, hadde Moses bestått den andre prøven, som er en visuell prøve. Da dømte Faraos datter at han ikke skulle dø. Dom kom også ved slutten av de første førti, da han slo egypteren i hjel og måtte flykte fra Egypt.

I de andre førti årene ble den andre engelen i Åpenbaringen fjorten, som forkynner Babylons fall, forbildet ved Egypts fall. I dette fallet, ved slutten av de førti årene, var det en mektig åpenbarelse av Guds kraft, slik det også var ved slutten av den andre engelens budskap under midnattsropet i 1844.

De tredje førti årene begynner med at dødsdommen blir uttalt over så godt som hele menigheten, og de ender med dødsdommen over lederen for den menigheten.

Søster White fastslår at vår gjerning er å forene de tre englebudskapene.

«Herren er i ferd med å straffe verden for dens misgjerning. Han er i ferd med å straffe de religiøse samfunn for deres forkastelse av det lys og den sannhet som er blitt gitt dem. Det store budskapet, som forener den første, den andre og den tredje engels budskap, skal gis til verden. Dette skal være tyngdepunktet i vårt arbeid.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 950.

Moses' første førti år representerer den første engelen i Åpenbaringen fjorten, og hans andre periode på førti år er den andre engelen, og den tredje førtiårsperioden er den tredje engelen. Vårt «store budskap» er å forene «den første, den andre og den tredje engels budskap», noe som plasserer alle tre av Moses' symboler i 1863, og derfor tre Moses'er ved søndagsloven.

1844 til 1863 omfatter to vitner om begge førtiårsperiodene som førte til Kadesj. Inspirasjonen identifiserer at en tredje ikke kan eksistere uten en første og en andre; de første førti årene av Moses' liv må derfor også representere 1844 til 1863. Moses dreper egypteren i 1863, sammen med Moses som slår på Klippen med sin autoritets stav, og også når Moses ber om å få se Guds herlighet i historien om opprøret med gullkalven. Det er tre Moses ved 1863 og søndagsloven, og de er alle førti år gamle.

Moses' tre perioder inneholder hver en utfrielse ved vann; Moses i kurven svarer til Moses gjennom Rødehavet, som svarer til Moses to ganger ved Jordanelven: Nilen, Rødehavet og to ganger ved Jordan. Utfrielsens vann er representert i hver av de tre periodene, for de svarer alle til den perioden da utfrielsens vann blir utøst under senregnsperioden.

Ved slutten av den tredje perioden på førti år slo Moses på Klippen med sin stav. Ved slutten av de andre førti årene skilte hans stav Rødehavet. Ved slutten av de første førti årene forkastet han staven som symbol på egyptisk myndighet og valgte å lide sammen med sitt folk.

Ved slutten av den første perioden døde en egypter, og ved slutten av den andre perioden døde Egypts militære, førstefødte og lederskap. Ved slutten av den tredje perioden var Israels nasjon, Aron og Moses alle døde. Dette er tre parallelle historier som, «bud på bud», hver for seg representerer 1844 til 1863—historien om den tredje engel, som igjen representerer 11. september til søndagsloven, og pinsetiden når utfrielsens vann blir utøst.

Moses er til stede ved begge opprørene i Kadesj, og opprørene i Kadesj er begge sluttsteiner i sine respektive perioder. Begge representerer 1863, som også er sluttsteinen i den tredje engels periode, fra alfaen i 1844 og frem til sluttsteinen i 1863. Når en betrakter det vidunderlige lyset fra steinen

som begynner som grunnvollen og ender som sluttsteinen, erkjennes det at sluttsteinen alltid er profetisk større. De få dråpene ved begynnelsen av den pinsefestlige tiden, som leder frem til den fulle utgytelsen ved sluttsteinen på pinsedagen, illustrerer denne sannheten.

Ved 11. september begynte bestenkelsen, og den avsluttes ved den fulle utgytelsen under søndagsloven. Denne sannheten identifiserer Moses' synd ved den andre og omega-Kadesj som en større synd enn opprøret ved den første alfa-Kadesj-opprøret. Alfa-opprøret førte til døden for en hel nasjon, og omega-opprøret førte til én manns død (Moses), men den ene mannens synd var større enn hele nasjonens kollektive synd. Den mann som synder, skal dø, og på det nivået er det ingen forskjell mellom Moses' synder og noen annen israelitts, men profetisk var Moses' det å slå Kristus en annen gang større, for det var sluttsteinen på den førtiårige perioden.

Moses' opprør ved det andre omega-Kadesj var en større synd enn Israels barns opprør da de forkastet Josvas og Kalebs budskap. Moses står profetisk ved 1863, hvor han dør i ørkenen på grunn av sitt opprør. Moses står også ved 1863, hvor det tidligere paktsfolket dør i ørkenen på grunn av sitt opprør, men Moses deltok ikke i det opprøret. 1863 svarer til søndagsloven, likesom Arons opprør med gullkalven gjør det. I denne historien, som svarer til Kadesj, 1863 og søndagsloven, ber Moses om å få se Guds herlighet.

Kadesj representerer 1863, og Moses er ved begge Kadesj, så på grunnlag av to bibelske vitner, som begge er hjørnesteiner, fastslår vi at også den tredje førtiårsperioden, som ikke ender ved Kadesj, representerer 1863. Der korsfester «Moses, den usanktignede» Kristus på ny, idet han forkaster Klippen. I 1863, og ved lovgivningen på Sinai, søker «Moses, den helligede» Guds karakter. I 1863 representerer Moses både en klok og en dåreaktig jomfru.

«Fariseeren og tolleren representerer to store klasser som de deles inn i, de som kommer for å tilbe Gud. Deres to første representanter finnes i de to første barna som ble født inn i verden.»
Ord som lever, 152.

Ved Kadesj og 1863 representerer Moses «to store klasser som de» «som tilber Gud, er delt inn i». Moses er et eksempel på de hundre og førtifire tusen, slik også Peter er det.

«For hver av de klasser som er representert ved fariseeren og tolleren, finnes det en lærdom i apostelen Peters historie. I sitt tidlige disippelskap mente Peter at han var sterk. Likesom fariseeren var han, etter sin egen vurdering, 'ikke som andre mennesker er'. Da Kristus, på terskelen til sitt forræderi, advarte sine disipler på forhånd: 'I skal alle ta anstøt av meg i denne natt,' erklærte Peter selvsikkert: 'Om enn alle tar anstøt, så skal likevel ikke jeg gjøre det.' Mark 14:27, 29. Peter kjente ikke sin egen fare. Selvtillit ledet ham vill. Han mente seg i stand til å motstå fristelsen; men i løpet av få korte timer kom prøven, og med banning og sverging fornektet han sin Herre.» Christ's Object Lessons, 152.

Ved søndagsloven, som er 1863, representerer Peter to klasser: dem som mottar dyrets merke, eller dem som mottar Guds segl. Da Jesus forandret Simons navn til Peter, symboliserte det de hundre og førtifire tusen. Denne forståelsen symboliseres også ved å multiplisere bokstavene i Peters navn ved hjelp av tallet fra bokstavenes plassering i det engelske alfabetet. Dersom vi anvender den samme teknikken på 1863, får vi 144.

To av de tre symbolene hos Moses som stemmer overens med 1863, fastslår at den tredje perioden også må stemme overens. De to linjene ved Kadesj identifiserer fortellingen om de kloke og de dårlige jomfruene, og den tredje perioden identifiserer et forsøk på å bruke menneskelig anstrengelse for å utføre et guddommelig verk. Å sette sin lit til menneskelig makt, slik Moses gjorde med egypteren, representerer tillit til menneskelig myndighet fremfor forordnet myndighet.

Søster White sier at hennes manns «forhold til Guds folk på noen måter var likt Moses' forhold til Israel». I 1863 ble Moses fremstilt ved James White. I 1863 slår James White i hjel en egypter, slår Kristus for annen gang og ber for opprørerne som forkastet budskapet om «hvile» som ble fremsatt av Josva og Kaleb. Moses er både en uforstandig jomfru da han slo på Klippen for annen gang, og en klok jomfru idet han gikk i forbønn for Israels opprørere.

Vi vil avslutte denne artikkelen med avsnittet i Fjerde Mosebok fjorten, der Moses befinner seg ved 1863, når han får et syn av Guds herlighet i den parallelle historien som er fremstilt ved opprøret omkring gullkalven.

I avsnittet spør Herren «hvor lenge» han skulle måtte ha med Israels opprørere å gjøre, hvilket er det samme spørsmålet Jesaja stilte Herren i kapittel seks. Legg merke til at 4. Mosebok plasserer denne historien i den perioden da jorden blir opplyst av Guds herlighet, slik englene også markerte i vers tre i Jesaja 6. 9/11 var grunnsteinen i historien fra 1844 til 1863, og søndagsloven er hjørnesteinen. Scenen i 4. Mosebok er intet mindre enn en illustrasjon av sangen eller lignelsen om vingården, idet det gamle Israel blir forbigått da Herren inngikk pakt med Josva.

Da løftet hele menigheten sin røst og skrek, og folket gråt den natten. Og alle Israels barn knurret mot Moses og mot Aron; og hele menigheten sa til dem: Om vi bare hadde dødd i landet Egypt! eller om vi bare hadde dødd i denne ørkenen! Og hvorfor har Herren ført oss til dette landet, for at vi skal falle for sverdet, så våre hustruer og våre barn skal bli et rov? Var det ikke bedre for oss å vende tilbake til Egypt? Og de sa til hverandre: La oss velge oss en høvding og vende tilbake til Egypt.

Da falt Moses og Aron på sitt ansikt foran hele menighetens forsamling av Israels barn. Og Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blant dem som hadde utspeidet landet, flerret sine klær. Og de talte til hele Israels barns menighet og sa:

Landet som vi drog gjennom for å utspeide, er et overmåte godt land. Dersom Herren har behag i oss, da vil han føre oss inn i dette landet og gi oss det, et land som flyter med melk og honning. Gjør bare ikke opprør mot Herren, og frykt ikke folket i landet; for de er vårt brød: deres vern er veket fra dem, og Herren er med oss; frykt dem ikke.

Men hele menigheten ville steine dem med steiner. Da åpenbarte Herrens herlighet seg i sammenkomstens telt for øynene på alle Israels barn. Og Herren sa til Moses: Hvor lenge skal dette folket forakte meg? Og hvor lenge skal det vare før de tror på meg, til tross for alle de tegn jeg har gjort iblant dem?

Jeg vil slå dem med pest og gjøre dem arveløse, og av deg vil jeg gjøre et større og mektigere folk enn de.

Og Moses sa til Herren: Da vil egypterne få høre det, for ved din makt førte du dette folket opp fra dem; og de vil fortelle det til innbyggerne i dette landet. For de har hørt at du, Herre, er midt iblant dette folket, at du, Herre, lar deg se ansikt til ansikt, at din sky står over dem, og at du går foran dem, om dagen i en skystøtte og om natten i en ildstøtte. Dersom du nå dreper hele dette folket som én mann, da vil de folkene som har hørt ryktet om deg, tale og si: Fordi Herren ikke var i stand til å føre dette folket inn i det landet som han hadde sverget dem, derfor slo han dem i hjel i ørkenen.

Og nå, jeg ber deg, la min Herres kraft være stor, slik som du har talt, idet du sa: Herren er langmodig og rik på miskunn, han forlater misgjerning og overtredelse, men holder på ingen måte den skyldige uskyldig, idet han hjemsøker fedrenes misgjerning på barna inntil tredje og fjerde slektledd. Tilgi, jeg ber deg, dette folkets misgjerning etter storheten av din miskunn, slik som du har tilgitt dette folket fra Egypt og inntil nå.

Og Herren sa: Jeg har tilgitt etter ditt ord. Men så sant jeg lever, skal hele jorden fylles med Herrens herlighet.

For alle de menn som har sett min herlighet og mine tegn, som jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, og som nå har fristet meg disse ti ganger og ikke hørt på min røst, sannelig, de skal ikke få se det land som jeg tilsvor deres fedre; ja, ingen av dem som vakte min vrede, skal få se det. Men min tjener Kaleb, fordi han hadde en annen ånd i seg og har fulgt meg helt og fullt, ham vil jeg føre inn i det land som han kom til, og hans ætt skal ta det i eie. (Amalekittene og kanaaneerne bodde nå i dalen.) Vend i morgen om og dra ut i ørkenen på veien til Rødehavet.

Og Herren talte til Moses og Aron og sa: Hvor lenge skal jeg ha tålmodighet med denne onde forsamling, som murrer mot meg? Jeg har hørt Israels barns murring, den som de murrer mot meg med. Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren, slik dere har talt i mine ører, slik vil jeg gjøre mot dere: Likene deres skal falle i denne ørkenen; og alle dere som ble mønstret, etter hele deres tall, fra tjue år og oppover, dere som har murret mot meg, dere skal sannelig ikke komme inn i det landet som jeg med ed lovte å la dere bo i, unntatt Kaleb, Jefunnes sønn, og Josva, Nuns sønn. Men de små barna deres, som dere sa skulle bli til rov, dem vil jeg føre inn, og de skal lære det landet å kjenne som dere har foraktet. Men dere, likene deres skal falle i denne ørkenen. Og barna deres skal vandre omkring i ørkenen i førti år og bære følgene av deres utroskap, inntil likene deres er blitt til ende i ørkenen. Etter tallet på de dager dere utspeidet landet, førti dager, skal dere bære deres misgjerninger i førti år, én dag for hvert år, og dere skal få kjenne mitt løftebrudd.

Jeg, Herren, har talt: Sannelig, dette vil jeg gjøre mot hele denne onde menighet som har samlet seg mot meg. I denne ørkenen skal de fortæres, og der skal de dø. Og de menn som Moses sendte ut for å utspeide landet, og som vendte tilbake og fikk hele menigheten til å murre mot ham ved å føre ondt rykte om landet—even de menn som førte det onde rykte om landet—døde ved plage for Herrens åsyn.

Men Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blant de menn som hadde dratt ut for å utspeide landet, ble i live. 4. Mosebok 14:1–38.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

